

РЕШЕНИЕ

№ 159

гр. Велико Търново, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНКО ЯНЕВ

Членове: ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА
ГАЛИНА КОСЕВА

при участието на секретаря МИЛЕНА СТ. ГУШЕВА
като разгледа докладваното от ЯНКО ЯНЕВ Въззивно търговско дело № 20234001000191 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258, ал. 1, предложение първо ГПК - въззивно обжалване.

С Решение № 64/18.05.2023 год., постановено по т. д. № 178/2022 г. по описа на Плевенски окръжен съд са отхвърлени като неоснователни обективно и субективно съединени установителни иски с правно основание по чл. 694 от ТЗ, предявени от ищеца Национална агенция за приходите (НАП), със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Княз Ал.Дондуков“ № 52, чрез пълномощника Д. С. В. - експерт по приходите с юридическо образование и юридическа правоспособност, срещу ответниците: „Манева - Томик“ ООД (н), ЕИК 201092156, със седалище и адрес на управление: гр. София, Район „Красно село“, бул. „България“ № 53, ап. А6 и Б. Л. Б. – постоянен синдик на „Манева - Томик“ ООД, с адрес на упражняване на дейността: гр. София, бул. „Христо Ботев“ № 48, ет. 4, офис 409, да се признае за установена поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ на публични вземания в общ размер на 705 675.67 лв., от които 518 124.48 лв. - главница и 187 551.19 лв.- лихви, изчислени към 09.03.2022 г., включени в одобрен от съда по несъстоятелност списък на приети вземания на кредитори на „Манева - Томик“ ООД, предявени в срока по чл. 685, ал. 1 от ТЗ, като обезпечени със запори, вписани в ЦРОЗ.

Постъпила е въззивна жалба от Национална агенция за приходите, гр. София, ул. „Княз Дондуков“ № 52, представлявана от В. П. – директор на дирекция „Държавни

вземания“ против Решение № 64/18.05.2023 год., постановено по т. д. № 178/2022 г. по описа на Плевенски окръжен съд.

В същата се прави оплакване, че обжалваното решение е неправилно. Твърди се, че неправилно първоинстанционният съд бил приел, че вписването на заповест по реда на Закон за особените залози (ЗОЗ) не представлявало никаква привилегия на кредитора в производството по несъстоятелност, след като е изтекъл шестмесечния срок, определен в разпоредбата на чл. 193, ал. 4 от ДОПК и имуществото е предадено на съдника за реализация, тъй като това тълкуване било в противоречие с разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ, която е императивна и не подлежала на стеснително и корективно тълкуване. В допълнение следвало да се отбележи, че не съществувала възможност държавата, като кредитор с публични вземания, за обезпечаване събирането, на които е наложен заповест, да пристъпи към изпълнение по реда на ЗОЗ, доколкото за събиране на вземанията съществувал специален ред, а именно принудително събиране по реда на ДОПК. Излага се също, че разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ регламентирала привилегиите на вземания при реализация на активи именно в самото производство по несъстоятелност. Волята на законодателя била ясна и създава привилегия за кредитор, чиито вземания са обезпечени със заповести, вписани по реда на ЗОЗ, да удовлетворят предпочтително вземанията си при разпределение на суми, получени от реализация на имуществото, върху което са наложени обезпечителните мерки. В обжалваното решение неправилно било прието, че разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ, предвиждаща привилегия при удовлетворяване на вземания, обезпечени със заповест или възбрана, вписани по реда на ЗОЗ се нуждаела от корективно тълкуване, като вписването на заповеста по реда на ЗОЗ не създавало привилегия за вискателя да се удовлетвори предпочтително от имуществото, върху което е учреден заповест. Изложени били аргументи при тълкуването на разпоредби на ГПК относно общото действие на заповеста, които считат, че са неправилно съотнесени към специалния ред за удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ в производство по несъстоятелност на търговец, тъй като цитираната разпоредба регламентирала привилегиите на вземания при реализация на активи само в производството по несъстоятелност, докато разпоредбите на ГПК регламентирали общия ред, по който ще се реализират заповестите и/или възбранени активи по реда на индивидуалното принудително изпълнение. Тази привилегия не съществувала докато търговецът не е в открито производство по несъстоятелност. Нормата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ била специална и изключвала приложението на чл. 136 от ЗЗД. Твърди се, че в производството по несъстоятелност е създаден привилегирован ред на удовлетворяване на държавата като кредитор за вземания, обезпечени с вписан по ЗОЗ заповест - първи ред, който не съществува извън производството по несъстоятелност.

Направено е искане да се отмени обжалваният съдебен акт изцяло и да се постанови друг, с който да бъде уважен предявеният иск.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от Манева - Томик“ ООД (н), ЕИК 201092156, със седалище и адрес на управление: гр. София, Район „Красно село“, бул. „България“ № 53, ап. А6, съд. адрес: гр. Плевен, ул. „Иван Вазов“ №

10А, офис 14, чрез адв. А. С. от АК - Плевен.

В същия се излага, че в доктрината е възприето становище за необходимостта от корективно тълкуване според действащата разпоредба на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ в частта, предвиждаща привилегия при удовлетворяване на вземанията, обезпечени със запор или възбрана, вписани по реда на ЗОЗ. Вписването на запор имало значение при конкуренцията между обезпечения със запор вискател и кредитор, в чиято полза е учреден по-късно особен залог върху запорираното имущество - чл. 12, ал. 2 и чл. 30, ал. 1 от ЗОЗ. Излага се, че вписването на обезпечителни мерки по реда на ЗОЗ имало за цел да предостави предимство на ползващия се от запора кредитор, когато е налице конкуренция между различните способи на принудително изпълнение срещу заложеното по реда на ЗОЗ имущество. Твърди се, че в полза на вискателя, в чиято полза е наложен запор или възбрана, не възниквало право на предпочитание при удовлетворяването му от запорираното или възбранено имущество, както когато производството по принудително изпълнение се провежда по реда на ГПК - чл. 459, ал. 1, вр. 457, ал. 1 и чл. 460 от ГПК, така и когато принудителното изпълнение се провежда по реда на ДОПК - чл. 217, ал. 1 и ал. 3, чл. 194, ал. 5 от ДОПК. Освен това, нормата на чл. 193, ал. 1 от ДОПК предвиждала, че имущество, върху което преди откриването на производство по несъстоятелност вече са наложени мерки за обезпечаване на публични вземания или срещу което е започнало принудително изпълнение за събиране на публични вземания, се реализира от публичния изпълнител при условията и по реда на този кодекс. Според ал. 4, ако в срок до 6 месеца от откриване на производството по несъстоятелност на длъжника публичният изпълнител не е реализирал имуществото по ал. 1, то се предава от публичния изпълнител на синдика и се реализира в производството по несъстоятелност. Следвало да се има предвид също, че така, че вписването на запор, наложен по реда на ДОПК в ЦРОЗ, не е елемент от фактическия състав на налагането на обезпечителната мярка, тъй като само вписването на учреден особен залог (чл. 2, ал. 1 от ЗОЗ) и обстоятелствата по чл. 26, ал. 2 от ЗОЗ били изрично уредени като конститутивни, съответно останалите вписвания имали само оповестителен характер, с цел да бъдат противопоставими на останалите вписвания. Самата разпоредба на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ уреждала ред на отчитане на основания, пораждащи привилегиите, но не можела да създаде такова предимство. Разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ, следвало да се тълкува и във връзка с разпоредбите на чл. 638, ал. 4 и чл. 724 от ТЗ, което тълкуване води до единствения извод, че вписването на запор по реда на ЗОЗ не учредява никаква привилегия на кредитора в производството по несъстоятелност. Вписването по реда на ЗОЗ на запор върху вземания и вещи представлявало обезпечителна мярка с единствена последица - забрана на длъжника да се разпорежда със запорираното имущество.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е подаден отговор на въззивната жалба от Б. Л. Б. - синдик на „Манева - Томик“ ООД (н), с адрес на упражняване на дейността: гр. София, бул. „Христо Ботев“ № 48, ет. 4, офис 409.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е

ограничен от релевираните въззивни основания в жалбите.

Първоинстанционното решение е постановено от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма, подписано е и е разбираемо. Следователно обжалвания съдебен акт не е нищожен по смисъла на чл. 270, ал. 1 и 2 от ГПК.

При извършената служебна проверка с оглед на всички процесуални нарушения, които водят до нищожност или недопустимост на обжалваното решение, съдът констатира, че същото е валидно и допустимо. Не е налице нито един от пороците, които обуславят нищожност или недопустимост на същото.

Апелативен съд – Велико Търново, след като разгледа жалбата, обсъди доводите на противната страна, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, провери правилността на обжалваното решение, съобразно правомощията си, приема за установено следното от фактическа и правна страна, във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения съдебен акт:

Въззивният съд е обвързан само от наведените във въззивната жалба доводи за неправилност на първоинстанционното решение – арг. от чл. 269, изр. второ от ГПК, поради което следва да се произнесе само в пределите на наведените доводи във въззивните жалби, а служебно, само когато неправилно е приложена императивна материалноправна разпоредба.

Първоинстанционният съд е приел предявения иск с правно основание чл. 694, ал. 2, т. 1 от ТЗ за допустим като подаден в преклузивния срок, но по същество е счел същия за неоснователен като недоказан. След правен анализ на приложимите към производството разпоредби, съдът е приел е, че вписването на заповест има за последица противопоставимост на правата на обезпечения кредитор по отношение на кредитор, в чиято полза е учреден по-късно особен залог върху заповестованото имущество, като при принудителното изпълнение заложникът кредитор ще има качеството хирографарен, но не и обезпечен. В процесния случай, вземането на държавата, представлявана от НАП е публично-правно и в изпълнителното производство по ДОПК е било обезпечено с особен залог, вписан по реда на ЗОЗ, като при условията на чл. 193, ал. 4 от ДОПК, същото е предадено от публичния изпълнител на синдика в производството по несъстоятелност. Наложените в изпълнителното производство по ДОПК, обезпечения на вземането, включително и чрез особен залог, вписан по реда на ЗОЗ, са непротивопоставими на останалите кредитори на несъстоятелността, съгласно чл. 638, ал. 4 от ТЗ, поради което вземането на държавата за публично-правно вземане в производството по несъстоятелност, не може да се удовлетвори по реда на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ, а съгласно чл. 722, ал. 1, т. 6 от ТЗ. Като краен извод, съдът е счел, че процесното публично вземане на ищеца НАП не се ползва от привилегията по чл. 722, ал. 1, т. 1 от Търговския закон.

С Решение № 16/25.02.2022 г., постановено по т. д. № 17/2022 г. по описа на Окръжен съд – Плевен е обявена неплатежоспособността на „Манева - Томик“ ООД с начална дата – 31.12.2021 г. и е открито производство по несъстоятелност.

С молба изх. № М-24-28-1950/19#28/24.03.2022 г. Национална агенция за приходите е предявила пред съда по несъстоятелността публични вземания към „Манева - Томик“ ООД в общ размер на 1 097 388.19 лв., като от тях, вземания в размер на 705 675.67 лв. (518 124.48 лв. - главници и 187 551.19 лв. - лихви, изчислени към 09.03.2022 г.), са претендирани от НАП в производството по несъстоятелност на „Манева - Томик“ ООД с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ, като обезпечени с издадени по реда на ДОПК постановления за налагане на обезпечителни мерки.

В Търговския регистър, под № 20220610161231/10.06.2022 г. по партидата на „Манева - Томик“ ООД били обявени списъци на приети и неприети вземания на кредитори на длъжника. От предявените публични вземания от ищеца синдикът бил включил в списък на приети вземания сумата в общ размер на 1 097 388.19 лв., като за част от тях предвидил поредност за удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ.

С Възражение Вх. № 3718/15.04.2022 г., в срока по чл. 690 от ТЗ „Манева - Томик“ ООД поискала изменение списъка на приетите публични вземания в общ размер на 1 097 388.19 лв., чрез признаване поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 6 от ТЗ на всички приети от тях вземания.

С Определение № 405/04.11.2022 г., постановено по т. д. № 17/2022 г. по описа на Окръжен съд – Плевен, съдът по несъстоятелността е уважил възражение Вх. № 3718/15.04.2022 г., в срока по чл. 690 от ТЗ „Манева - Томик“ ООД и одобрил списъците на приетите вземания, обявени от синдика в търговския регистър и е извършил промяна в изготвения от синдика списък на приети и неприети вземания, по отношение на предявеното вземане от страна на НАП, относно графа „Привилегии и обезпечения“, като вземането бъде прието като изцяло необезпечено, с поредност на удовлетворяване по реда на чл. 72, ал. 1, т. 6 от ТЗ.

От Постановления за налагане на обезпечителни мерки изх. № С180015-022-0045357/28.06.2018 г., изх. № С180015-022-0050034/12.07.2018 г., изх. № С180015-022-0054506/03.08.2018 г., изх. № С180015-022-0069279/21.09.2018 г., изх. № С190015-022-0002982/29.01.2019 г., изх. № С190015-022-0012341/26.02.2019 г., изх. № С190015-022-0015018/07.03.2019 г., изх. № С190015-022-0029593/16.04.2019 г., изх. № С190015-022-0036402/14.05.2019 г., изх. № С190015-022-0041821/29.05.2019 г., изх. № С190015-022-0043595/31.05.2019 г., изх. № С190015-022-0086034/24.09.2019 г., изх. № С190015-022-0091782/04.10.2019 г., изх. № С190015-022-0091785/04.10.2019 г., както и изх. № С190015-022-0091789/04.10.2019 г., всички издадени от публичен изпълнител при ТД на НАП Велико Търново, офис Плевен се установява, че за обезпечаване на публичните вземания срещу длъжника „Манева - Томик“ ООД са наложени запори върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в различни търговски банки, запори на МПС, запори върху движими вещи, запори върху вземане от трето задължено лице, заповор върху ценни книги и възбрана върху недвижими имоти.

От Удостоверение № 1500804/02.03.2022 г. се установява, че към 02.03.2022 г. по партидата на „Манева - Томик“ ООД в Централния регистър на особените залози се съдържат следните вписвания: цитираните постановления за налагане на обезпечителни мерки по реда на ДОПК са вписани № 20180706011121, под № 2018072401720, под № 2018080600411, под № 2018100500222, под № 2019021100781, под № 2019031801766, под № 2019031801798, под № 2019041800271, под № 2019052001649, под № 2019060301699, под № 2019061002310, под № 2019100400571, под № 2019100701611, под № 2019100701690 и под № 2019100701730.

Предявените в производството по несъстоятелност от ищеца срещу „Манева - Томик“ ООД публични вземания са въз основа на горепосочените постановления за налагане на обезпечителни мерки по реда на ДОПК.

Предявени са допустими положителни установителни искиове с правно основание чл. 694, ал. 2, т. 1 от ТЗ за установяване поредност на удовлетворяване на приети публични вземания по реда на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ (В т. см. - Определение № 9/07.01.2019 г., постановено по т. д. № 1619/2018 г. по описа на Върховен касационен съд на Република България, II т. о., ТК; Определение № 519/15.11.2019 г., постановено по т. д. № 515/2019 г. по описа на Върховен касационен съд на Република България, I т. о., ТК). Исковете са допустими - същите са предявени в срока по чл. 694, ал. 6 от ТЗ от кредитор с приети вземания в производството по несъстоятелност на ответното дружество, направил възражение по чл. 690, ал. 1 от ТЗ срещу определената поредност на удовлетворяване на приети публични вземания, включени в списъка на приетите вземания, което е оставено без уважение.

Предмет на делото е само наличието на привилегиите по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ за приетите вземания.

Съгласно разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ първи ред привилегировани вземания са вземания, обезпечени със залог или ипотека, или запор или възбрана, вписани по реда на Закона за особените залози (ЗОЗ) - от получената сума при реализация на обезпечението.

Не е спорно, че с Решение № 16/25.02.2022 г., постановено по т. д. № 17/2022 г. по описа на Окръжен съд – Плевен е открито производство по несъстоятелност на „Манева - Томик“ ООД поради неплатежоспособност, с начална дата на неплатежоспособността 31.12.2021 г., като същото е вписано в търговския регистър на 25.02.2020 г., както и че за обезпечаване процесните вземания кредиторът е наложил запови върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в различни търговски банки, запови на МПС, запови върху движими вещи, запови върху вземане от трето задължено лице, запор върху ценни книги и възбрана върху недвижими имоти, с 15 бр. постановления за налагане на обезпечителни мерки по реда на ДОПК на публичен изпълнител при ТД на НАП – Велико Търново, офис Плевен (л. 21 – 35), вписани в Централния регистър на особените залози (ЦРОЗ) (Удостоверение от ЦРОЗ от 02.03.2022

г. - л. 36 - 39).

Вписването на запор по реда на ЗОЗ има за последица противопоставимост на правата на обезпечения кредитор по отношение на кредитор, в чиято полза е учреден по-късно особен залог върху заповораното имущество (чл. 12, ал. 2 и чл. 30, ал. 1 от ЗОЗ), като при принудително изпълнение зложният кредитор ще има качеството на хирографарен, а не на обезпечен. В този смисъл вписването на запора не дава право на вискателя да се удовлетвори предпочтително от имуществото, върху което е учреден залога, като такова право не може да има и кредиторът с прието вземане в производството по несъстоятелност. При това тълкуване се отчита, че целта на вписването на обезпечителни мерки по реда на ЗОЗ не е създаване на право на предпочтително удовлетворяване, а предимство при конкуренция на различните способи на принудително реализиране на зложното право, тъй като вписването на насочване на принудително изпълнение по реда на ГПК или ДОПК осуетява пристъпване към изпълнение от страна на зложния кредитор (чл. 32а ЗОЗ). Съгласно специалните правила, уреждащи действието на запора и възбраната, вискателят, ползващ се от обезпечението, няма предимство при удовлетворяването си спрямо конкуриращи кредитори (чл. 459, ал. 1 вр. 457, ал. 1 и чл. 460 от ГПК, т. 7 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ВКС на РБ, ОСГТК и чл. 217, ал. 1 и 3 и чл. 194, ал. 5 от ДОПК). Отчита се и разпоредбата на чл. 638, ал. 4 от ТЗ, изключваща противопоставимост на такива мерки след откриване на производството по несъстоятелност, както и регламентацията на специално предвидения ред за зачитане на привилегия с отделна сметка за разпределение по чл. 724 от ТЗ на цена на зложена или ипотекирана вещ, съответно на вещ, върху която има право на задържане, но не и на възбрана или заповорана вещ. (Определение № 519/15.11.2019 г., постановено по т. д. № 515/2019 г. по описа на Върховен касационен съд на Република България, I т. о., ТК).

Налагането на запор върху движими вещи или вземания на длъжника или възбрана върху имот не създава привилегия за кредитора иницирал налагането на обезпечение, а се явява обезпечителна мярка насочена към запазване на имуществото. Не се създава право на предпочитателно удовлетворение при принудително изпълнение, нито е правопрепятстващ факт за останалите кредитори да се присъединяват и да налагат заповори или възбрани, или да искат изпълнение върху това имущество. Само цели да гарантира съхранение на имуществото на длъжника (чл. 452 от ГПК), без да създава право на предпочитателно удовлетворение.

Чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ обаче включва привилегия свързана с такова процесуално обезпечение, вписано по реда на ЗОЗ. Същевременно се визира и възбрана вписана по реда на ЗОЗ, а чл. 4 от този закон не предвижда възможност обект на особен залог да бъде недвижим имот.

В правната теория (Г. Г. - „Несъстоятелност“, С. 2017 г., стр. 396) се застъпва разбирането, което се споделя и от въззивната инстанция, за необходимост от корективно тълкуване в смисъл, че вземане във връзка с което е бил вписан запор по реда на ЗОЗ не е обезпечено в производството по несъстоятелност.

Позоваването от жалбоподателя на разпоредбите на чл. 193, ал. 1 и ал. 4 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) не обосновава извод различен от направения, тъй като същите са ирелеванти. Посочените разпоредби уреждат реда, по който се провежда принудителното изпълнение върху имущество, върху което преди откриването на производство по несъстоятелност вече са наложени мерки за обезпечаване на публични вземания или срещу което е започнало принудително изпълнение за събиране на публични вземания, но предвиденото в полза на държавата няма отношение към привилегиите по реда на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ. Направеното разширително тълкуване, предвид липсата на възможност държавата да реализира правата си по реда на ЗОЗ, ако останат неудовлетворени вземания в срока по чл. 193, ал. 4 от ДОПК, от което е изведен извода за приложение на разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ, е недопустимо, предвид императивният характер на нормите, а и е лишено от основание - няма предвидена правна възможност държавата да реализира правата си по този ред.

Съгласно правилото на чл. 193, ал. 1 и 4 от ДОПК имущество, върху което преди откриването на производство по несъстоятелност вече са наложени мерки за обезпечаване на публични вземания, се реализира от публичния изпълнител при условията и по реда ДОПК. Ако в срок до 6 месеца от откриване на производството по несъстоятелност на длъжника публичният изпълнител не е реализирал имуществото по ал. 1, то се предава от публичния изпълнител на синдика и се реализира в производството по несъстоятелност. След това за него възниква задължение да предаде нереализираното имущество, като осребряването му се извършва по правилата на несъстоятелността.

Смисълът на предоставения в полза на публичния взыскател първи ред на удовлетворяване е във връзка с допуснатото в производство по несъстоятелност продължаване на изпълнението по ДОПК, явяващо се привилегия само за предвидения в закона срок. Тъй като са налице две производства – по несъстоятелност, преодоляно за 6 м. от това по ДОПК, привилегията по т. 1 на чл. 722, ал. 1 от ТЗ кореспондира с чл. 194 от ДОПК, който не предвижда възможност за присъединяване на кредитори от категорията по т. 3, т. 4 и т. 5 от чл. 722, ал. 1 от ТЗ и се отнася за постъпления от проведеното от публичния изпълнител принудително изпълнение. Ако обаче актива се освободи от публично изпълнение, бъде предаден в масата на несъстоятелността и бъде реализиран в хода на универсалното принудително изпълнение, запазване на привилегията не може да има.

При въвеждането на привилегията в ТЗ (ДВ, бр. 105/2005 г.), чл. 26 от ЗОЗ изобщо не е предвиждал възможност за вписване на запор и възбрана наложени по реда на ДОПК. Тя е била въведена едва с изм. ДВ, бр. 108/2007 г. (т. 11). Следователно целта не е била да се гарантира друга привилегия за публичните вземания, извън тази по т. 6 на чл. 722, ал. 1 от ТЗ. В актуалната редакция на чл. 26 от ЗОЗ вписване на това обезпечение също не е предвидено, а § 49 от ЗИДЗОЗ (ДВ, бр. 105/2005 г.), запазва действието само на вписани залози.

Горното налага извода, че процесните публични вземания не са с привилегия по чл.

722, ал. 1, т. 1 ТЗ и искът се явява неоснователен.

Тъй като предмет на делото са публични вземания по иск предявен от НАП, в съответствие с нормата на чл. 84 от ГПК държавна такса не се дължи.

Крайните изводи на въззивната инстанция, съвпадат с тези на първоинстанционния съд, поради което Решение № 64/18.05.2023 год., постановено по т. д. № 178/2022 г. по описа на Окръжен съд – Плевен, на основание чл. 271, ал. 1, предл. първо от ГПК следва да се потвърди.

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция, ответниците не са претендирали разноски, поради което такива не следва да се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1, предл. първо от ГПК, Апелативен съд – Велико Търново

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 64/18.05.2023 год., постановено по т. д. № 178/2022 г. по описа на Окръжен съд – Плевен.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд на Република България в едномесечен срок от съобщението до страните, че същото е изготвено, при наличие на предпоставките, визирани в чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____